

Til Ankestyrelsen

31.03.2020

Vedr. j.nr. 19-39648 og j.nr. 19-39646 merudgifter til børn servicelovens § 41.

Kommentarer til ovennævnte afgørelser ifølge brev af 24.03.20.

Ankestyrelsen tilsidesætter fuldstændig alle regler, love, vejledninger, konventioner m.m. i ovennævnte afgørelser.

Ankestyrelsen har til opgave at udstede retningslinjer for hvordan loven skal tolkes og anvendes i praksis, samt træffe endelige afgørelser ved uoverensstemmelser mellem borgere og offentlige myndigheder, ikke lave love og regler om og/eller kun anvende dele af regler og love når det taler kommunens sag. Ankestyrelsen skriver at de selv indhenter relevante oplysninger til brug for sagen, men det sker ikke i virkeligheden. Ombudsmanden har flere gange påpeget overfor Ankestyrelsen at de ikke anvender borgernes oplysninger og dokumentation i sagerne. I den pågældendes sag refererer Ankestyrelsen til dele af vores oplysninger i afgørelserne, men vurderer samtidig af vores oplysninger er irrelevante for sagen, hvorefter Ankestyrelsen giver kommunen fuldt medhold.

I de pågældende afgørelser tilsidesætter Ankestyrelsen følgende:

1. Tilsidesætter det overordnede formål med serviceloven og FN's handicapkonvention.
2. Træffer afgørelser der ikke kan anvendes/eller lade sig gøre i praksis, hvilket vi i øvrigt har klandret kommunen for.
3. Behandler ikke alle klagepunkterne i klagen men sorterer i dem Ankestyrelsen ønsker at svare på.
4. Tilsidesætter børne- & ungevejledningen og behandler sagen efter reglerne for voksenhandicap.
5. Anvender ikke eller sorterer i vurderingskriterierne for merudgifter efter servicelovens § 41 efter forgodtbefindende eller rettere efter hvornår de taler kommunens sag.
6. Anvender principafgørelser der er baseret på reglerne for voksenhandicap og som i øvrigt strider mod andre regler og formål med lovgivningen.
7. Anvender ikke vores oplysninger men vurderer dem irrelevante for sagen.
8. Ændrer tidligere afgørelser til ugunst for borgeren, når kommunen ikke efterlever den første afgørelse fra Ankestyrelsen.
9. Anlægger ikke et individuelt helhedssyn når sagen vurderes.
10. Indhenter ikke de oplysninger som taler borgerens sag.
11. Anvender sammenligninger og begrundelser i afgørelsen, der er irrelevante og som ikke giver nogen mening, da det drejer sig om noget helt andet.
12. Forholder sig ikke til alle klagepunkter i sagen.
13. Vurderer ikke sagen efter alle muligheder i loven.
14. Anvender mangelfulde og irrelevante begrundelser i afgørelsen.

Spørgsmål til Ankestyrelsen:

Hvad er formålet med at klage til Ankestyrelsen, når resultatet er givet på forhånd? At lade som om vi har ret til at klage?

Efter hvilken regel, paragraf, vejledning m.m. står det at når barnet når en vis alder overgår bleer og hagesmække fra at være en merudgift til at være et hjælpemiddel? Betyder det at kommunerne selv kan vælge om det skal være det ene eller det andet og selv kan vælge hvornår det skal være det ene frem for det andet?

Hvorfor mener Ankestyrelsen modsat politikkerne ikke at borgere har ret til frit leverandørvalg? Det er normalt politikkerne og ikke Ankestyrelsen der udsteder love i Danmark.

Hvorfor føler Ankestyrelsen sig ikke forpligtet til at overholde retssikkerheds- og forvaltningsloven?

Hvorfor mener Ankestyrelsen ikke at vores sandsynliggjorte merudgifter er rimelige og/eller proportionale? Ankestyrelsen anvender ikke kriterierne for at bevillige merudgifter som begrundelse for afgørelsen, men anvender hvad Ankestyrelsen og kommunen selv mener at vi skal have eller ikke have ret til. Borgere har ret til en skriftlig begrundet afgørelse med udgangspunkt i lovgivningen. Dette krav opfylder Ankestyrelsen ikke med ovennævnte afgørelser.

Begrundelse:

Afgørelse j.nr. 19-39648 vedr. bleer og hagesmække.

Vi blev i første omgang bevilliget bleer og hagesmække som merudgift. Kommunen ændrede bevillingen af bleer fra at være en merudgift til et hjælpemiddel i 2014. Bevillingen af hagesmække blev først ændret i forbindelse med klagen. Vi blev bedt om samtykke til at videregive oplysninger vedr. dette til hjælpemiddelafdelingen. Vi blev ikke oplyst om forskellen og havde derfor ikke mulighed for at klage over dette. Det fremgår ingen steder hvornår bleer og hagesmække kan/skal overgå fra at være en merudgift til et hjælpemiddel. Der er en væsentlig forskel på at få ovennævnte bevilliget som merudgift og som hjælpemiddel, hvilket Ankestyrelsen ignorerer. Ankestyrelsen anerkender i forvejen ikke borgernes ret til frit leverandørvalg og undersøgelser viser at det kun er få kommuner der anerkender denne ret. Det er måske derfor Ankestyrelsen mener at det er ligegyldigt om det er det ene eller det andet. Der er frit leverandørvalg på merudgifter. Det er der også i princippet på hjælpemidler med undtagelse af en egenbetaling hvis den valgte leverandør er dyrere end den, kommunen har en aftale med. Kommunerne laver leverandøraftaler ud fra hvem der er billigst og ikke hvem der er bedst. Der er derfor stor sandsynlighed for at vi vil blive afkrævet en egenbetaling hvis vi ønsker at anvende vores ret til frit leverandørvalg. Dette strider i øvrigt mod formålet med at yde hjælp til familier med handicappede børn. Der er ingen egenbetaling hvis det er en merudgift. Klagen over bevillingen af bleer til kommunen gik blandt andet på at kommunen nægter os ret til at anvende en anden leverandør end den, kommunen har en aftale med. Denne problemstilling går Ankestyrelsen ikke ind i.

Ankestyrelsen giver afslag på ekstra vask og tørring begrundet i skolens og aflastningsstedets udtalelser, at det kan undgås med simple tiltag, samt at tøjet kan vaskes udenfor i sommerhalvåret.

Vi har anført at det ikke er skolen eller aflastningsinstitutionen der vasker hans tøj, samt at forholdene er anderledes derhjemme end på skolen og i aflastningsinstitutionen. Derudover er det tydeligt at der mangler viden om, hvad cerebral parese er. En stor del af dem med cerebral parese er normalt begavet. Bare fordi kroppen ikke fungerer betyder det ikke at den ikke fungerer på øverste etage. Kristian er 16 år (15 år på klagetidspunktet). Vi tænker ikke at de fleste 16-årige ville finde sig i at blive behandlet som en baby bare

fordi kroppen ikke fungerer. Kristian har savle smække der ligner et tørklæde og matcher tøjet. Mener Ankestyrelsen at vi skal ud og købe et vaskebræt og vaske hans tøj udenfor i hånden i sommerhalvåret? Vi tænker at de fleste mennesker i Danmark anvender vaskemaskine. Det er muligt at der stadig vaskes i hånden i nogle tredjeverdenslande, men vi tænker ikke at det kan bruges som sammenligningsgrundlag. Sædvanlighedskriteriet for hvad der er normalt for en tilsvarende familie, gælder kun i Danmark og det danske samfund. Hvorfor er vores oplysninger om antal vask ikke relevant for afgørelsen? Hvorfor mener Ankestyrelsen ikke at det er sandsynliggjort? Vi har tidligere påpeget at tøjet ikke kan tørres udenfor i sommerhalvåret, da vejret i Danmark har ændret sig og nu er for ustadigt. Det vil tage alt for lang tid og kræve indkøb af betydeligt mere tøj. Når Ankestyrelsen ikke vil anvende vores oplysninger om antal vask, betyder det at Ankestyrelsen mener at vi lyver? Der tages heller ikke højde for at tøj til en 16-årig fylder mere i maskinen end tøj til et mindre barn. Kristian anvender samme mængde tøj som et mindre barn, men tøjet er i en betydelig større størrelse. Ankestyrelsens afgørelse betyder at vi ikke bliver kompenseret for de penge Kristians handicap koster ekstra sådan som formålet med loven siger. Ankestyrelsen skriver at de ikke ser nogen grund til at tilsidesætte kommunens skøn over antal vask. Hvornår er kommunens skøn blevet et vurderingskriterie for merudgifter? Ifølge loven er det sandsynliggjorte og dokumenterede merudgifter, der vurderes ud fra og ikke kommunens skøn.

Ankestyrelsen giver afslag på vågelampe, lamper og babyalarm begrundet i forholdende på aflastningsinstitutionen og ikke i forholdende derhjemme. Betyder afslaget at Ankestyrelsen mener at vi som forældre på skift skal sidde vågne hele natten nede i stuen, idet der jo er vågen nattevagt på aflastningsinstitutionen? Huset er indrettet sådan at vi ikke kan høre Kristian, når vi befinder os sovende i soveværelset på første sal og han befinder sig i stueetagen i den anden ende af huset. Ankestyrelsen forholder sig ikke til forholdende der hvor det ansøgte skal anvendes. En normal fungerende 16-årig kan selv stå ud af sengen. Det kan Kristian ikke.

Ankestyrelsen giver afslag på kørestolscykel med begrundelsen at han er tilstrækkeligt kompenseret. Ankestyrelsen ser ikke på at det er sædvanligt for en familie i Danmark og sædvanligt for netop vores familie at have både bil og cykler. Kristian kan ikke anvende den tidligere bevilliget trehjulet cykel som i øvrigt ikke kan anvendes på almindelig vej. Ankestyrelsen ser ikke på at det er sædvanligt for en 16-årig at have en cykel. Kristian har behov for en kørestolscykel, idet han ikke kan anvende en almindelig cykel. Kørestolscyklen er betydeligt dyrere end en almindelig cykel. Det er tydeligt at Ankestyrelsen ikke har viden om hvordan en kørestol fungerer siden de mener at den kan kompensere for kørestolscyklen. En kørestol er meget tung og umulig at løfte for de fleste. Det samme gælder for en 16-årig. Dertil kommer at en kørestol ikke er terrængående. Den kan kun anvendes på fladt/plant underlag. Den kan ikke komme over ujævnheder eller trin. Kørestolsdelen af en kørestolscykel fungerer som en klapvogn, der kan vippe og komme over trin og ujævnheder. Den kan derfor anvendes betydeligt flere steder end en kørestol. Mener Ankestyrelsen at hans kørestol erstatter den cykel andre drenge på hans alder normalvis har?

Ankestyrelsen giver afslag på bevilling af vores ekstra udgift til ferie med begrundelsen at det ikke at dyrere at tage på ferie med en kørestolsbruger end en normalt fungerende teenager. Ankestyrelsen har tidligere bevilliget ekstra udgifter til ferie til os som kommunen gav afslag på. Nu har vi ifølge Ankestyrelsen pludseligt ikke længere nogen ekstra udgift til ferie. Vi har tidligere påpeget at de indhentede oplysninger er irrelevante. Det er lige meget hvor i verden du tager på ferie som kørestolsbruger, så er det betydeligt dyrere. Hotelværelser, hytter, lejligheder m.m., der er egnet til kørestolsbrugere er væsentlig dyrere end et

tilsvarende normalt værelse, hytte, lejlighed m.m. Dertil kommer at hoteller, ferieboliger m.m. skal være indrettet så der er adgang med en kørestol. Det betyder ramper og elevatorer der er store nok. Det koster betydeligt ekstra for ejerne af ferieboliger at gøre deres hoteller m.m. egnede til kørestolsbrugere, hvilket gør prisen på et værelse, hytte, lejlighed betydeligt dyrere end et tilsvarende normalt værelse, hytte, lejlighed m.m. uanset hvor i verden du holder ferie. Nu mener Ankestyrelsen ikke at det er dyrere end normalt. Nu anvender Ankestyrelsen lige pludseligt ikke sædvanlighedskriteriet, da det ikke taler kommunens sag. Det er normalt for familier i Danmark at tage på ferie. Det er også sædvanligt for netop vores familie at tage på ferie. Ankestyrelsen mener ikke længere at der er to sædvanlighedskriterier. Sædvanlighedskriteriet – hvad der er sædvanligt for netop denne familie, er et kriterie, der er med til at merudgifter opfylder den almindelige regel om et individuelt helhedssyn. Formålet med serviceloven er at kompensere familier til handicappede børn for den tid og de penge barnets funktionsnedsættelse koster ekstra, så de kan leve en så normal tilværelse som muligt og så det handicappede barn kompenseres for sit handicap, så barnet kan leve en så normal tilværelse som muligt. Når Ankestyrelsen ikke mener at vi skal kompenseres for de ekstra udgifter Kristians handicap medfører giver Ankestyrelsen os en betydelig ekstra udgift til både vask, el, transport, ferie m.m. Det medfører en forringet levestandard for os som familie set i forhold til den levestandard vi ellers ville have haft. Danmark er et kapitalistisk land hvor ikke alle har lige meget. Når Ankestyrelsen ikke mener at vi har ret til kompensation, så mener Ankestyrelsen at alle familier til handicappede børn skal have lige lidt til rådighed, hvilket er et kommunistisk synspunkt som ikke hører hjemme i et land som Danmark og som i øvrigt strider mod formålet med loven og FN's handicapkonvention. Du kan heller ikke sammenligne levestandarden i Danmark med levestandarden i andre lande.

Ankestyrelsen giver afslag på yderligere dækning af udgifter til handicapbilen.

Ankestyrelsen har alene baseret afslag på min kørsel til og fra arbejde med udgangspunkt i en mail fra Kristians skole og ikke med udgangspunkt i hans fraværsrapport. Det er derfor ikke muligt for Ankestyrelsen at vurdere hvor meget Kristian er syg. Ankestyrelsen har ikke forholdt sig til kompensation for den ekstra tid det vil tage for mig at tage hjem og hente handicapbilen og så køre til hans skole og hjem igen. En kørsel jeg eller min kone ellers ikke ville have haft i det hele taget, hvis Kristian havde været normalt fungerende. Han ville selv have kunne tage hjem fra skole, som i øvrigt ville have ligget tæt på vores hjem. Igen undlader Ankestyrelsen at anvende sædvanlighedskriteriet, hvor det kunne tale vores sag.

Ankestyrelsen mener ikke at vejhjælp og ekstra handicapdækning er nødvendig for at sikre drift af bilen. Hvor giver det mening? Vejhjælp og ekstra handicapdækning er ikke nødvendigt for drift af bilen, men det er nødvendigt for at anvende bilen i det hele taget. Mener Ankestyrelsen at vi skal sætte Kristian i vejkanten i sin kørestol hvis bilen går i stykker, så må han selv finde hjem? Derudover er handicapbilen en ekstra bil vi ellers ikke ville have haft, hvorfor vi ikke ville have haft udgift til vejhjælp i det hele taget. Hvorfor er vi ikke berettiget til kompensation for en udgift vi ikke ville have haft. En udgift der er nødvendig og en direkte følge af handicapet. Vejhjælp er ikke nødvendig for drift af bilen, men nødvendig for at kunne anvende den i praksis. Igen et eksempel at Ankestyrelsen ikke anvender kriterierne for bevilling af merudgifter, når det taler vores sag og et eksempel på en afgørelse der ikke kan anvendes i praksis.

Ankestyrelsen stadfæster for fjerde gang at bilen er en ekstra bil, vi ellers ikke ville have haft og derfor ikke ville have haft udgifter til overhovedet. Alligevel kan vi ikke få dækket udgifterne til bilen. Ifølge børn & ungevejledningen har vi som udgangspunkt ret til at få alle udgifter til bilen dækket, når det er en ekstra bil

vi ellers ikke ville have haft. Det har været påpeget flere gange overfor Ankestyrelsen uden resultat. Ankestyrelsen skriver selv reglen i afgørelsen men anvender den ikke. Ankestyrelsen tilsidesætter børn & ungevejledningen og behandler sagen efter reglerne for voksenhandicap. Ankestyrelsen har tidligere stadfæstet at vores handicapbil er en stor og driftsmæssig dyr bil. Det er den nu pludseligt ikke længere, fordi kommunen siger det. Hvad fik Ankestyrelsen til at ændre mening? Du kan ikke anvende Ankestyrelsens afgørelser til noget som helst, når kommuner bare kan undlade at efterleve afgørelserne, for så ændrer Ankestyrelsen afgørelsen til kommunens fordel. Ankestyrelsen skriver at kommunen har taget udgangspunkt i den anbefalede bil. Ankestyrelsen ignorerer fuldstændigt at vi har påpeget at beregningen af driftsudgifter til bilen ikke er beregnet ud fra den anbefalede bil, selvom kommunen har ændret navnet på bilen, så har de ikke ændret beregningen efter det. Det tager Ankestyrelsen ikke stilling til. Ankestyrelsen skriver at kommunen har indhentet oplysninger. Det har kommunen ikke. For det er ikke den anbefalede bil, der er indhentet oplysninger på. Ankestyrelsen har ikke taget stilling til vores sandsynliggjorte brændstofudgifter til bilen. De har heller ikke taget højde for at en stor del af udgiften til handicapbilen er en ekstra udgift vi ikke ville have haft. Kristian er 16 år og ville have transporteret sig selv. Ankestyrelsen referer til kriterierne for merudgifter men anvender dem ikke. Ankestyrelsen skriver direkte, hvad der er sædvanligt for netop denne familie, ikke er et kriterie som Ankestyrelsen anerkender eksisterer. Når Ankestyrelsen fjerner et vurderingskriterie, så fortolker de ikke loven men ændrer den.

Ankestyrelsen mener ikke at de skal tage stilling til vores klage over reparationsudgifter til handicapbilen. Ankestyrelsen mener at vi bare kan søge, få afslag og så klage til Ankestyrelsen. Det betyder i virkeligheden at vi vil være uden handicapbil i over et år før Ankestyrelsen har taget endelig stilling. I klageperioden kan vi så ikke anvende bilen, ikke få den lavet for du kan jo ikke få dækket udgifterne bagudrettet. Dels har kommunen før givet afslag på dækning af reparationsudgifter og dels har kommunen lavet en beregning der påhviler os at dække langt størsteparten af en reparationsudgift. Det er ikke holdbart og anvendeligt i praksis. Det er heller ikke muligt i praksis først at indhente tilbud på reparation af vores handicapbil og så efterfølgende indhente et tilbud på en tilsvarende reparation for en Citroën. Hvilken mekaniker vil bruge tid på at udarbejde et tilbud på en reparation der er fiktiv og som han ikke vil tjene nogen penge på? Vi har før påpeget at principafgørelsen, der stadfæster at kommunen kan anvende den, anbefalede og ikke den valgte handicapbil ikke er muligt at anvende i praksis og strider mod en grundlæggende regel om frit leverandørvalg. Du kan godt selv vælge din handicapbil, men hvis du ikke vælger den kommunen anbefaler kan du ikke få driftsudgifterne til bilen dækket. Det er det den principafgørelse betyder i praksis. Det skal til orientering oplyses at vores Ford er billigere i reparationsudgifter end Citroën er. Hvorfor mener Ankestyrelsen så at det giver mening at indhente tilbud på den anbefalede bil?

Vi henviser i øvrigt til vores ansøgning, klage og skrivelser som Ankestyrelsen burde være i besiddelse af.

Vi begærer også aktindsigt i Ankestyrelsens dokumenter vedr. ovennævnte sager.

Med venlig hilsen

Carsten Kjærgaard

Ps. Svar til os bedes rettet til vores partsrepræsentant Ps-rådgivning ved Tine Gaardsdal, tlf. 25536626, teg@ps-raadgivning.dk, cvr.nr. 39654423.

